

TURNUL DE VECHERIE

Vestirea de prezenței lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineața, dar întunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21: 11-12.

Vol. VIII. Luna Iulie No. 7
Anul dela Adam 6052. Anul dela Christos 1924

CONȚINUTUL

DARURILE ȘI FRUCTELE SPIRITULUI SFÂNT	99
Darurile spiritului sfânt	100
Fructele spiritului sfânt	101
Blândețea și credința	102
Iubirea piatra de sus a caracterului	104
TENETELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNI	105
STUDIU DIN VOLUMUL III (continuare)	
Năvodul aruncat în mare	110
Săptămâna a șaptezecua a lui Israel un simbol al sfârșitului darului creștinec	110

„Pusă-m'am la straja mea, stam pe turn și căutam să vad ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun”.—Habakuk 2:2.

© W.T.B.B.T.'S

„Pe pământ strămtoare a popoarelor cu neînțelegere; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (clăselor nelinistite și tulbure) așa că cununii mai își vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să viată pe pământ; cetei puterile cerului (eclesiasticismul) vor fi zgduite... Așa voi, când veți vedea aceste întâmplări să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Cărați în sus, ridicați capetele voastre și vă bucurați că s'a apropiat răscumpărarea voastră”.—Matei 24: 33; Marcu 13: 29; Luca 21: 27-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MIȘIUNEA EI SFÂNTĂ,

MIȘIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Biblicii, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblicii după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerarea de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este de dreptul negată sau altecum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios al lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmăm o clădire a caracterului simbolizat prin aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întoarcerea *tânărului* (carei) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.” — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenești; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întru atâta în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referări pentru a ușura asemenea probe.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

Că „biserica”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22). Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.” — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se terminază, și marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin *prima înviere* într-un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale covenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei dumnezeiești”, împărțându-se, prin conșoțenire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a luea la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lunei martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*: înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de jubitul lor Răscumpărător și mărețul său soată, biserica, tuturor acelor ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățită, vor fi pe veci *distruși*. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ
 REDACTATĂ DE UN COMITET
 ADMINISTRAȚIA: STRADA REGINA MARIA No 36. CLUJ.
 TELEFON INTERURBAN 4-16.
 Adresa telegrafică „VIATA” Cluj

ABONAMENTUL: [PLĂTIBIL ÎNAINTE]

Pe hârtie fină	— — — — —	pe un an	150 Lei
„	„	pe jum. an	80 „
Jugoslavia	— — — — —		100 Dinari
Bulgaria	— — — — —		100 Leva
Cehoslovacia	— — — — —		40 Cor.
America	— — — — —		\$ 1.50

AVIZ

Se aduce la cunoștință cetitorilor Turnului de Veghere, că începând cu numărul de față Turnul de Veghere nu se mai tipărește pe hârtie de ziar.

AVIZ ABONANȚILOR NOȘTRI

Este obi-eiul nostru ca după exoirarea abonamentului să mai trimitem un număr din Turnul de Veghere acelor cari nu si l-au renoit. Cum unora dintre cetitorii noștri le-a expirat abonamentul pe sase luni cu numărul de pe Iunie, adică cu numărul trecut, le mai trimitem acest număr fără să-l fi renoit, iar dacă dorese ulterioarele numere sunt rugați a-și regula imediat abonamentul.

CĂRȚI IMPORTANTE

Următoarele cărți de cetit și studiu, în cari se cuprind lucruri de o importanță deosebită atât în ce privește viața noastră de acum cât și viitorul necunoscut, din punctul de vedere ordinar al lumii, deslegând problemele sociale morale și bisericesti ale lumii, și totodată făcând legătura dintre evenimentele ciudate ale zilei de azi, și cauzele lor, cu imediatul viitor plin de pace, viață, și fericire pe acest pământ, se pot obține de la noi:

„Planul divin al Vârștelor” [354 pag. în pânză]	75 Lei
„Taina împlinită” [410 pag. ilustrat, legat în pânză]	100 „
„Harfa lui Dumnezeu” [340 pag. legat în pânză]	55 „
„	format mic — 66 „
„Socialismul și Biblia” — — — — —	6 „
„Tabernacolul” — — — — —	30 „
„Mana cerească” [ediție în pânză]	100 „
„	simplă — — — — — 30 „
[Pentru colportori prețuri speciale]	

BIBLIU

698/a Format mare, leg. piele și aurită	— — 450 Lei
6 8 „ „ „ pânză și aurită	— — 320 „
697/a „ „ „ „	— — 320 „
691 de Nitzulescu „ „ „ „	— — 90 „
Testamento cu Psalmi de Codrilescu	— — 25 „

DIN BIBLIA DIAVOLULUI

„Iar rodul spiritului [*râu*] este ne iubire, amărăciune, ceartă, nici un pic de răbdare, răutate, inimă stricată, necredință, îngâmfare, frâu liber limbei, [etc. etc. etc.]; împotriva unora ca acestea este toată legea lui Dumnezeu.” — Galateni 5:22, 23.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

IULIE 1924

BROOKLYN

NO. 7

DARURILE ȘI FRUCTELE SPIRITULUI SFÂNT

„Căci altuia i-se dă prin spiritul sfânt cuvânt de înțelepciune, iar altuia cuvânt de înțelegere,... altuia credință,... daruri de tămăduiri,... lucrări de puteri,... profeție,... judecări de spirite,... feluri de limbi,... talmăcire de limbi.”—1 Corinteni 12:8-10.

„Iar rodul spiritului este iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, inimă bună, credință, blândețe, înfrânare; împotriva unora ca acestea nu este lege.”—Galateni 5:22,23.

DIN FRAGEDĂ tinerețe, până la botezarea sa în Iordan, unde a primit botezul spiritului sfânt, Isus studia sărguincios legea și profeții, cari au fost trimiși de Dumnezeu să vestească în Izrael. El a înțeles din cuvântul lui Dumnezeu și dela mama sa, că dânsul va avea de săvârșit un lucru special; dar n'a putut să înțeleagă pe deplin aceasta, fiind încă un om natural, cu toate că era desăvârșit. Când s'a botezat în Iordan, spiritul sfânt a venit peste el, și nu numai că ia dat o natură nouă, ci l'a înzestrat și cu o minte pe care mai înainte n'o avuse, nici chiar înainte de a se fi făcut om. Cu acest potop de lumină a pătrunderii spirituale, Scripturile deveniră pentru el o nouă carte. Schimbarea fusese așa de mare, încât el trebui să caute numai decât singurătatea deșertului ca să poată să nu întrerupă studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Aci a fost el atât de interesat, și și-a uitat atâta de cele vremelnice din jurul său, încât timp de 40 de zile, n'a mâncat nimica.

„Ni-ar fi greu să ne imaginăm minunea, desfătarea și extazul cu care a privit Isus la planul descoperit prin profeți, al lui Dumnezeu, în simboluri și în descrierile măritei împărății a lui Dumnezeu care va veni pe pământ. Dar ne putem lesne imagina, că simțimintile lui au trebuit să fie acele de mare sobrietate și chiar de îngrijorare, privitor la capacitatea lui de a împlini așa cum trebuie ceea ce vedea că i-se cere ca să facă în mod perfect voia lui Dumnezeu. Prin aceasta avea să-și probeze credința; mintea lui perfectă avea să-și amintească de toate promisiunile din psalmii mesianici și din alte profeții, și îl asigura, că se poate încrede în Dumnezeu că-i va da tot ajutorul și sprijinul necesar.

„Reîntorcându-se Domnul nostru din pustie, inima lui se aprinse de dorința de a vesti evanghelia la popor, dar a dat peste o nepăsare, o răceală și împotrivire la dreptate, și o dispoziție spre criticarea oricărui lucru nou, care pentru oricare alții cu mai

puțină hotărîre, ar fi avut un efect măgulitor și răcitor. Trebuia să facă ceva neobișnuit ca să atragă atenția poporului și să convingă mintea lor plină de prejudeții, că doctrina și puterea lui sunt dela Dumnezeu. Avu să înfrunte acest criticism rece și această indoială a cărturarilor și fariseilor și să aprindă rămășița credinței care se stângea în inimile poporului, și pentru aceasta, Domnul a făcut multe din minunile sale. Acestea erau un apel la acei cari vedeau și se bucurau de fericirile ce dânsul le împrăștiase așa de generos. Dar toate acestea erau un apel către omul natural. Fiindcă spiritul sfânt nu s'a fost dat nimănui decât lui, și ei nu putură înțelege în ce chip lucrează el în mintea lor și nu puteau crede că faptele lui bune sunt de altă proveniență decât omenească.

„Când a venit vremea, ca Domnul să înființeze Biserica, trebui să arate câteva semne exterioare, nu numai membrilor ci și celorlalți cari erau dornici, pentruca să poată ști, că puterea spiritului sfânt este o putere care nu vine dela acei la care s'a dat. Darul spiritului sfânt din ziua de Rusalii a fost însoțit de un semn exterior, de natura limbilor de foc cari erau deasupra capului fiecăruia. Putem fi siguri, că în inima lor, fiecare știa că au darul spiritului sfânt, dar cum putea ști cineva că l-au dobândit și alții, dacă nu-i vedea vre-un semn exterior? Aceasta li-s'a dat cu generozitate dela Iehova, când erau în sala de sus, și așteptau împlinirea făgăduinții ce li-a făcut-o Domnul la suirea sa la cer, că le va trimite pe spiritul sfânt. Astfel și-a dat fiecare semn, că toți sunt părtași aceleiași binecuvântări.

„Prin aceasta inimile li-se aprinseră și mintea li-se lumină, asemenea unui dinamic când se pune în funcțiune curentul electric. Ei ieșiră după aceasta să predice multimilor adunate în Ierusalim de sărbătoarea Rusaliilor. Dumnezeu a arătat însă după aceea, că spiritul care i-a însuflețit pe învățăceli,

nu era dela ei. Cuvintele lor li-au înțeles și Partii și Mezii și Elamiții și Mesopotamienii și Iudeii și Capadocienii și cei din Pont din Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, Libia, Roma, din Creta și Africa, în ce privește rezultatele, nu e nici o deosebire că a rezidat în faptul că învățăceii au vorbit limbi pe cari nu le învățaseră nicicând, sau în faptul că erau înțeleși. Prin aceasta s'a arătat puterea lui Dumnezeu. Ea a deșteptat un interes foarte mare. Mulți doriră să se alăture învățăcelor și să urmeze împreună cu ei pe Domnul.

DARURILE SPIRITULUI SFÂNT

„Nu s'a observat nimic în ce privește caracterelor schimbate, dispozițiunile de afecțiune, sau fructele spiritului sfânt, cari ar fi indicat că învățăceii ar fi primit duhul sfânt. Ei nu avură timp să le desvolte. Ei trebuiră să aibă unele evidente în afară de simțimintele lor, cumcă au fost acceptați, de către Dumnezeu. Ca să răspundă acestei necesități, Dumnezeu aranjă o mulțime de daruri, diferite unul de altul și totuși în legătură atât de strânsă, încât recipienții să poată fi spre ajutorul altora și al lor înșiși. Astfel Apostolul ne spune în capitolul doisprezece din 1 Corinteni 12:4-7. „Sunt însă împărțiri de daruri, dar acelaș spirit este; și sunt împărțiri de slujbe, dar acelaș Domn este; și împărțiri de lucrări sunt, dar acelaș Dumnezeu este care lucrează toate în toți. Și fiecăruia i-se dă arătarea spiritului spre folos”. Apostolul ne dă apoi lista a nouă daruri oferite, și anume, înțelepciunea, cunoștința, credința, puterea vindecătoare, puterea minunilor, profeția, descernerea spiritelor, facultatea de a vorbi limbi streine, interpretarea limbilor (facultatea de a tălmăci mesagiile date de alții în limbi streine).

Observăm, că fiecare dintre darurile acestea se oferă la minte și la iscusința omului natural. **Înțelepciunea** este cunoscută ca fiind facultatea de care ne putem folosi spre avantajul cel mai bun, indiferent că o avem sau am dobândit-o. Cu alte cuvinte, ea se poate explica ca o abilitate de a face maximum de lucruri posibile prin cele ce avem. **Cunoștința** este o posesiune de fapte. Cunoștința ne poate defini orice cuvânt dintr'o limbă, poate calcula probleme matematice cele mai grele, explica tot ce privește geologia și astronomia și tot ce ține de fapte. Deosebirea între aceste două vom vedea-o îndată ce vom înțelege că cineva poate să fie foarte înțelept dar să aibă puțină cunoștință. Cu alte cuvinte, cineva poate face ca puținul să devină lucru mare, și totuși să aibă puțină cunoștință de faptele afară de experiențele sale personale. De altă parte, poate avea cineva toate cunoștințele și totuși să aibă puțină abilitate în întrebuirea lor.

„Credința este aceea care te face să te poți încrede în promisiunile altuia, având asigurarea deplină că acele promisiuni vor fi ținute fără silă și fără îndoială. **Futerea de vindecare** este abilitatea de a porunci și a te aștepta ca la porunca ta bolnavul, schilavul sau unul pe patul de moarte, să se însănătoșeze, să devină om întreg. **Minunile:** Dumnezeu a făcut unele minuni speciale prin mâna apostolului Pavel, așa că, dacă a ajuns la cel bolnav numai o batistă a lui, s'a vindecat. (Faptele 19 : 12) Apostolului Petru i-a cerut un bolnav, că măcar umbra lui să treacă peste dânsul. (Faptele 5 : 15, 16) Profetia este predicarea sau prezicerea faptelor viitoare cari sunt înafară de puterea omului natural. **Descernerea spiritelor:** Sf. Petru a fost capabil de a discerne chiar și gândurile lui Anania și Safira, când aceștia au încercat să-l mintă, după cum se relatează în capitolul cinci din Fapte.

„Limbile: Aceasta a fost abilitatea de a vorbi în unele limbi străine. Majoritatea învățăcelor de odinioară vorbeau limba ebraică, iar spiritul li-a dat puterea de a vorbi în alte limbi, în limbile arabă, persiană și altele. Darul acesta li-s'a dat mai ales pentru cei necredincioși sau pentru cei cari se îndoiau. (1 Corinteni 14:22) Posesorul acestui dar de multe ori nu înțelegea el însuși aceea ce spunea. De aceea altora li s'a dat darul tălmăcirii; anume, abilitatea de a înțelege și explica mesagiul venit prin acel care vorbea în limbă străină, necunoscută tuturor celorlalți.

¹⁰Beneficiile acestor metode de tratare a Bisericii din acel timp, le putem vedea ușor. Cei mai mulți dintre învățăceii de odinioară erau săraci, neînvațați și aveau experiențe foarte limitate în privința treburilor lumești, și nu erau obișnuiți cu studiul personal și cu explicarea legii și Scripturilor. În această privință ei depindeau de cărturari și farisei. Ca adaos la cele ce erau scrise în Scripturi, spiritul sfânt avea să le deie instrucțiuni noi. Adunându-se ei la oaltă, spiritul sfânt s'a folosit de câțiva membrii ai bisericii spre binele tuturor ascultătorilor. Ei nu aveau scris Cuvântul într'o formă convenabilă, cum avem noi azi Biblia și comentările și dicționarele. De aceea a trebuit ca Biblia dela început să se întrunească spre a dobândi binefacerile pe cari Domnul voia și era dispus a le împărți.

¹¹Aceleași rezultate le vor avea și adunările de azi ale prietenilor, deși în mod deosebit studiind azi Scripturile, observăm atât de adeseori, că Spiritul Sfânt dă unuia s'au altuia dintre ei o idee pentru edificarea tuturor. Nici un bătrân și nici o clasă nu poate aștepta, ca toată lumina să vină numai printri'un membru s'au altul din clasă. Binefacerile nu vin azi în forma daruri-

lor spiritului, ci vin din studierea Cuvântului și din lumina spiritului.

¹²In cap 13 din 1 Corinteni, Apostolul ne spune că el a putut avea toate aceste daruri, dar ele nu i-ar garanta răsplata coroanei; deoarece coroana nu se dă decât acelor care au cultivat și rodit fructele spiritului sfânt.

¹³Inchipuiți-vă că am merge călare printr-o provincie și am trece pe lângă ceva ce ni s'ar părea că e o pomărie plină de poame delicioase. Fiecare pom, bine legat și arătos, ne înfățișează un scut foarte mare. Apariția ar fi foarte plăcută vederei. Noi am putea cugeta să ne oprim și să luăm câteva fructe; dar apropiindu-ne de pomi, să ne închipuim că am găsi toate poamele legate de pom cu o sârmă subțire, fină și aproape imperceptibilă. Poama nu-i ieșită din pom; ea e pur și simplu legată de el. Se poate firește, ca pomii să fie niște pomi roși, iar poamele să fi fost legate pentru a indica că pomii aceștia vor rodi mai târziu. Ce desamăgire pentru noi. Tot așa e și cu darurile spiritului. Ele nu răsar din vie cum sunt iubirea, bucuria, și pacea; ele nu marchează nici loialitatea și supunerea celui ce le are. Ele, ca să zicem așa, au fost numai legate pe darurile altuia.

¹⁴Apostolul ne spune, că mai târziu biserica nu va mai avea lipsă de astfel de daruri. Ele vor servi scopul până când biserica va putea să se desvoalte cât trebuie și va ajunge să rodească.

„FRUCTELE“ SPIRITULUI SFÂNT

¹⁵Domnul nostru spune în Ioan 15:1-8. „Eu sunt vița cea adevărată, și Tatăl meu este lucrătorul. Orice coardă de viță în mine nefăcând rod o desfintează, și pe ori care face rod o curăță ca să facă mai mult rod... In aceasta este mărit Tatăl meu, ca să aduceți rod mult și-mi veți fi ucenici.“ Notăm, că dânsul nu spune că acel care nu va avea darurile spiritului va fi dat la o parte, ci acel care nu va aduce roadă. Domnul nu specifică aci, cari sunt acele fructe; dar Apostolul numește toate soiurile în Galateni 5:22, 23. In lista sa, Apostolul amintește nouă fructe, după cum mai sus a amintit nouă daruri. Cităm după traducerea revizuită: „Iar rodul spiritului este iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, inimă bună, credință, blândețe, înfrânare; împotri-va unora ca acestea nu este lege.“

¹⁶Lista aceasta, după cum se vede, începe cu cel mai important și sfârșește cu unul de mai puțină importanță, dacă prtem întrebuinta comparative privitor la necesitatea calităților și atributelor unei inimi deplin dezvoltate. In studiul nostru despre această listă, vom începe cu ultima, pentru că aceasta este linia obișnuită pe care ne dezvoltăm către perfecțiune.

¹⁷Cuvântul „temperat“ e exprimat mult mai bine prin înfrânarea poftelor, ceace înseamnă abilitatea de a ne supraveghia și a ne îndrepta calea. Inainte de a intra cineva în Serviciul Domnului, trebuie să-și dea seama de ceea ce-l costă acest lucru. „Căci cine dintre voi voind a clădi un turn nu stă mai întâi și socotește cheltuiala, dacă are pentru desăvâșire... Astfel dar oricine dintre voi care nu se leapădă de toate avuțiile sale nu mi poate fi ucenic.“ (Luca 14:28, 33) Aceasta arată o oarecare abilitate în înfrânarea de sine căci altfel n'ar putea să-și facă socoteala și să cumpănească asupra necesității costului.

¹⁸Dupăce a dobândit unul spiritul, abilitatea aceasta i-se dezvoltă și-i crește nespun. Când s'a hotărît să se consacre Domnului, el nu-și va lăsa voința la o parte. El n'are decât să se hotărască și să-și deprindă voința în direcția aceasta nouă. Isus a avut voință și una tare. După consacrarea sa, și după ce a fost admis de către Spiritul Sfânt, el a spus aceste cuvinte categorice: „Eu nu pot face nimic dela mine însumi; judec după cum aud, și judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut voia mea, ci voia celui care m'a trimis pe mine „Tatăl“. (Ioan 5:30) Un atare om nu poate fi un om cu două hotăriri. Sf. Iacob ne spune, că „bărbatul îndoelnic la suflet este nestatornic în toate căile sale“. Isus n'a fost în nici o privință nestatornic. In slujba Domnului îi trebuie omului multă înfrânare a poftelor. Îi trebuie control asupra acțiunilor sale, asupra cuvintelor, gândurilor, și chiar închipuirilor minții sale. „Și de ele se minunează servul tău; în păzirea lor mare răsplată este. Greșelele cele din neștiință cine le cunoaște? De cele ascunse curățește-mă. Ferește încă pe servul tău de cei mândrii, ca ei să nu mă stăpânească: atunci voiu fi nevinovat, și curat de mari păcate.“ (Psalm 19:12-14) Spre aceasta îi trebuie omului timp, practică și răbdare.

¹⁹Când spiritul sfânt a dat cuiva darurile sale, ele n'au venit gradat, și apoi să se desvolte, ajungând la maturitate; ci i-s'au dat fără veste. La fructul spiritului ajungi în moduri foarte deosebite. Putem planta un pom și aștepta până înfloreste. Florile sunt delicioase de adorante; iar dacă pomul ar putea gândi, el ni-ar zice: „ce frumos am devenit. Ce mirositoare îmi sunt florile. Tot ce mi trebuie e să ajung în apropierea cuiva, ca prezența mea să-i fie o desfătare“. Dar pomul va avea să treacă prin câteva experiențe neplăcute. Va veni un vânt și-i va scutura florile. Frumoasa lui înfățișare s'a dus; de acum el nu mai radiază mirosul cel plăcut. Ceeace i-a mai rămas, sunt niște ovare verzi, amare. Oare dovedește aceasta că pomul a devenit neroditor? Firește că nu. Micul fruct verde va fi mereu amar, neatrăgă-

tor, și nedorit până ce vor trece luni de ploaie, de soare și vânt. El nu va putea fi considerat ca poamă veritabilă până va ajunge la coacerea deplină. Înainte de aceea ea a fost în stadiul de dezvoltare. Dacă a fost cineva care să lege fructul de pom, aceasta s'a întâmplat într'un moment sau două. Astfel putem vedea deosebirea dintre darurile spiritului și dintre fructele lui: unele ni se dau, celelalte cresc:

BLÂNDEȚEA ȘI CREDINȚA

Blândețea: Cuvântul acesta este greu de definit. El implică o dispoziție de supunere, învățare, suferință, ce nu e dată pentru a valorifica dreptul cuiva, o dispoziție de împăcare, retragere și înclinare spre diferență și preferență pentru alții. Sunt puțini în lume oamenii cari au această dispoziție. Născându-se și trăind sub domnia răului, omul trebuie să se ridice de atâtea ori ca să-și apere dreptul său, spre a nu fi măturat, încât lumea a adoptat maxima: conservarea proprie este întâia lege a naturii.

²¹Totuși, acest fruct al blândeței este foarte necesar fiului lui Dumnezeu. În împărăție nu va mai trebui să ne apărăm mereu drepturile noastre. Acolo vom avea să căutăm cum să considerăm și apărăm drepturile altora. Dispoziția aceasta trebuie s'o cultivăm și dezvoltăm aci. Faptul că în unele clase sau adunări e atâta neliniște se datorește împrejurării, că fructul acesta al blândeței, e foarte puțin cultivat și dezvoltat. Din cauza că suntem din fire înclinați a ne pretui pe noi și interesele noastre individuale, mai mult decât pe alții și decât calitățile altora și din cauza că ne mândrim cu căile noastre ca și cum ar fi mai bune decât ale altora, inamicul e totdeauna gata a se folosi de această slăbiciune a noastră, și se silește să ne îndemne spre spiritul opus al egoismului, mândriei și încăpăținării. Domnul nostru spune: „Veniți cu mine toți cei osteniți și împovărați, și eu vă veiu odihni pe voi. Luați jugul meu asupra voastră și învățați dela mine că sunt blând și smerit cu inima, și veți afla repaus sufletelor voastre.” (Matei 11:28, 29) Domnul ne dă aici o ilustrare a sensului blândeței; anume, plecarea inimii, care e tocmai opusă mândriei.

²²Apostolul Pavel spune, punând în contradicție spiritul Domnului nostru cu spiritul Satanei: „Simțiți în voi aceasta ce fu simțit și în Christos Isus, care în formă de Dumnezeu fiind nu socoti drept o răpire a fi d'o potrivă cu Dumnezeu, ci se goli pe sine însuși luând formă de rob, în asemănare de oameni arătându-se și în înfățișare aflat fiind ca om, s'a smerit pe sine ascultător fiind până la moarte, moarte însă de cruce. De aceea și Dumnezeu l'a înălțat foarte sus și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume.”—Filipeni 2:5-9.

Credincioșia: Cât de mult ne desfată pe noi faptul, că suntem și avem de-a face cu acela de care putem să atârnăm și despre care știm că totdeauna ni-s'a arătat credincios și drept în toate împrejurările. Credința implică conștiință și cunoașterea a ceea ce avem de făcut, pentru ca instrucțiunile sau învoiala ce o avem, să le îndeplinim cu băgare de seamă, și pentru ca să ne conducem după propriul nostru legământ și să fim demni de încredere.

²³Credincioșia e o calitate rară în lumea de astăzi. Sf. Pavel ne spune că „Cei ce vor să se îmbogățească, cad în ispite.” (1 Timotei 6:9) Pofta de bogății este foarte mare astăzi. Prilejurile de necredință sunt multe, iar răsplata mare, din punctul de vedere lumesc. Răul e ușor de făcut, iar binele greu. Sunt și alți bogați nu numai cei cu bani. Unii umblă după bogățiile plăcerilor; alții după avuțiile onoarei și conștiinței așteptate a oamenilor. E înrădăcit că chiar și printre frați înclinarea aceasta din urmă încolțește adeseori. Dorința de stimă, în mijlocul clasei, pentru a putea fi aleși conducători, duce de multe ori la sforțări cu scopul „controlării alegerii”. Lucrul acesta este foarte rău în ochii Domnului.

²⁴Am auzit despre câteva cazuri în cari unii bătrâni sunt așa de dornici de a fi aleși, încât invită pe unii neconsacrați încă, ca să ia parte la adunarea din ziua alegerii, pentru ca să voteze cu ei, și astfel obțin majoritatea voturilor celor prezenți la adunare. Această faptă face parte din uneltirile inamicului; și unii ca aceștia nu se pot aștepta să rămână în grația lui Dumnezeu atâta timp cât practică șireteniile Satanei. Dacă îl credem pe Dumnezeu în stare a-și săvârși opera sa, atunci credința noastră este suficientă ca să ne încredem că el își va alege slujitorii săi fără să procedăm noi în felul acesta a „face” alegerea. Acel care și-a pierdut credința în puterea lui Dumnezeu de a îndeplini lucrul său, acela nu poate fi credincios Domnului. Credința trebuie să și-o desvolte omul înainte de ce s'ar putea aștepta să câștige cununa vieții. „Aceștia se vor război cu Mielușelul și Mielușelul îi va birui, pentru că este Domn de domni și Împărat de împărați, și cei împreună cu dânsul chemați sunt și aleși și credincioși.”—Apocalips 17:14.

²⁵Curajul este și el o parte a credinței. Uneori, ca să fii credincios, îți trebuie mult curaj, bravură, temeritate (cutezanță). Uneori, ca să ajungi acest grad al dezvoltării, îți trebuie multă luptă. „In sfârșit fiți puternici în Domnul și în tăria vârtutei lui.”—Efeseni 6:10, 11, Diaglott.

ALTE FRUCTE ȘI ALTE OPERAȚIUNI

Bunătatea: Este calitatea de a fi bun. Dumnezeu este bun. Bunătatea este asemenea lui Dumnezeu, înseamnă a fi absolut

bun. Poți fi bun și fără să fii mulțumitor lui Dumnezeu și fără a fi dornic de ați-arăta aprecierea pentru favorurile dobândite.

²⁸**Facerea de bine:** Este bunătatea, considerație față de alții. „Faceți-vă dar buni unii către alții, miloși, iertători unii altora, după cum și Dumnezeu va iertat în Christos.” (Efeseni 4:32) „Imbrăcați-vă dar ca aleși ai lui Dumnezeu sfinți și iubiți, cu inimă de îndurare, cu bunăvoință, smerenie, blândete, îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vre-o plângere împotriva cuiva; după cum și Christos v'a iertat pe voi”.—Coloseni 3:12, 13.

²⁹**Indelunga răbdare:** Aceasta nu înseamnă, că avem să suportăm timp mai îndelungat chinări și dureri trușesti. Ea implică mai mult ideea iertării. Auzim uneori spunându-se în lume: răbdă și iartă. Aceasta înseamnă să ne scăpăm de multele noastre imperfecțiuni și să iertăm imperfecțiunile altora. „Purtați greutatea unii altora, și astfel veți împlini în tot legea lui Christos.” (Gal. 6:2) Trebuie să ne aducem aminte, că mult timp trebuie pentruca fructul acesta să se desvolte deplin. Plantele cari cresc în seră (pat de legume și flori) nu sunt prea puternice.

³⁰Odinioară, când vasele se purtau de vânt, era foarte necesar să se construiască catargele din stejar puternic. Fiecare constructor de corăbii doria, deci să facă catarge din cele mai puternice și viguroase. Ceeace se urmărea, nu era într'atâta frumusețea cât tăria. Constructorul nu căuta copacul cel mai drept în pădurea deasă, care să fie răzimat și susținut de alți copaci, ci se ducea mai curând pe coasta muntelui, unde da peste unul solitar, care a ținut piept vântului ani de-a rândul. El știa, că lemnul din copacul acesta este destul de rezistent. Doar el rezistase furtunilor ani de-a rândul. El, așa zicând, suferise mult, crescuse încet dar sigur. Tot astfel și caracterele dorite de Domnul sunt acelea cari au suferit mult, s'au deprins a rezista furtunilor și asalturilor adversarului.

³¹Azi lumea e înclinată a răsturna toate cele. E greu chiar și pentru fiii lui Dumnezeu să nu se lase influențați în măsură mai mare sau mai mică de dispoziția aceasta. Este ca și cum ai fi în apă și ai căuta să nu te uzi. Spiritul grăbit e pretutindeni. Uneori suntem porniți de dorința, ca Domnul să-și împlinească opera numai decât. Uneori, când lupta noastră se prelungește, obosim; dar avem asigurarea, că „pentru cei care iubesc pe Dumnezeu orice lucrează spre bine împreună, ca pentru unii care sunt chemați potrivit unei puneri la cale.” (Romani 8:28) Știința acestui lucru ne ajută să prevenim pe fiecare fiu al lui Dumnezeu care umblă după răsplată. Ea ne este ca un balast într'o

călătorie prin furtunile vieții. Fiecare ales al Dnului să-și amintească, că Dumnezeu nu va îngădui să vină asupra unuia prea multe furtunii, și nu va prelungi lupta lor, mai mult de cât trebuie.—1 Cor. 10:13.

³²**Pacea:** Când intrăm întâi în slujba lui Dumnezeu, el ne dă pacea. „Deci îndreptățiți fiind noi din credință avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos.” (Romani 5:1) Aceasta înseamnă că Dumnezeu ni-a iertat datoritiile și ne socoteați justificați. Totuși putem fi departe de pacea deplină a inimii. Această a doua desvoltare nu vine decât după ce am ajuns în continuă cunoștință cu Domnul, fiind angajați în slujba lui. După cum spune Psalmistul: „Multă pace au cei ce iubesc legea ta, și peste nici o piedecă nu dau.” (Psalm 119:165) Dar noi nu-i putem iubi legea decât după ce i-o cunoaștem integral; astfel Domnul spune: „Sfințește-i în adevărul tău; cuvântul tău este adevăr.” (Ioan 17:17) Gradual se va îndeplini în noi promisiunea Domnului: „Pace las vouă, pacea mea o dau vouă; nu după cum dă lumea vă dau eu. Să nu vi se turbure inima nici să se sperie.” (Ioan 14:27) Când fructul păcii noastre va fi aproape de coacere, pacea inimii noastre va fi mare. Deasemenea și stabilitatea și calmul inimii, orcât ar fi de furtunoase vremelnicile noastre experiențe. Condiția finală a păcii va fi atunci, când vom fi dobândit trupul cel nou asemenea lui Christos. Atunci vom fi în pace deplină cu Dumnezeu și noi vom fi în pace sufletească și trușească.

³³**Bucuria:** Mulți sunt dispuși a crede, că calea creștinilor nu e o cale a fericirii și bucuriei. Unii ca aceștia să ia dicționarul concordanțelor biblice, și să caute cuvintele: bucurios, desfătare, desfătă-te, fericit, mulțumitor, și alte înrudite. Ei vor rămânea surprinși văzând în cât de multe locuri din Scripturi au să dea de ele. Domnul nostru a spus plin de fericire: „Acestea vi-le-am spus ca bucuria mea să fie în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 15:11). Speranța așteptată fiilor lui Dumnezeu trebuie evident să ne umplă de bucurie, când căutăm adeseori: O, cât este de transportător prospectul.

³⁴Chiar și încercările noastre și dificultățile multora, cari nu ne înțeleg, trebuie să ne fie prilejul de cultivare a acestui fruct al bucuriei. „Fericiti cei goniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor. Fericiti sunteți când vă vor muștra și vă vor goni și vor zice împotriva voastră orice rău mințind pentru mine. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri: căci așa goniră pe profeți cei mai înainte de voi.” (Matei 5:10-12) Cuvintele acestea sunt întăritoare, încurajatoare. Domnul ne făgăduiește mai multă bucurie în împărăția sa, și ne îndeamnă să ne așteptăm zilele acelea,

bucurându-ne acum de speranța lor. Speranța nu face parte dintre fructele spiritului; ea însă este un mare sprijin și ar putea fi numită „roditoarea” fructelor spiritului. De fapt ele aproape n'ar putea crește fără speranță.

³⁵E un adevăr evident, că nu putem culege ce n'am sâmnat. Dacă voim ca recolta bucuriei noastre să fie bogată, trebuie să sâmnăm încă aici sâmnanta ei. „Ceice au sâmnat în lacrimi, sceravor în bucurie. Ei merg și plâng aruncând sâmnanta; dară veni-vor cu bucurie purtând snopii lor.”—Psalm 126:5-6.

³⁶Apostolul Iacob ne îndeamnă la fel: „Frații mei socotiți drept orice bucurie, când veți fi căzut în felurite ispite, știind că încercarea voastră în credință lucrează stăruință; iar stăruința să aibă lucru deplin, ca să fiți desăvârșiți și întregi, neavând lipsă de nimic.” Iacob 1:2-4. Fiecărui caracter îi trebuie timp să se dezvolte, și de aci și marea trebuință a răbdării pentru noi.

³⁷În vederea multelor expresiuni din Scripturi și a multor îndemnuri ale Domnului și Apostolilor, noi nu vedem multe prospecte de dobândire a răsplătii marelui chemării, pentru acei cari nu-și dau silința să se bucure de încercările ce vin asupra lor din bunăvoința Tatălui ceresc. Încercările înseși nu sunt niște experiențe plăcute. Bucuria se naște din conștiință, că ele lucrează pentru noi necesarele calități ale caracterului. „Orice înțeleptare la starea de acum nu pare într'adevăr că este de bucurie, ci de înstristare, dar mai în urmă de celor deprinși prin ea rod de pace al dreptății.”—Ebrei 12:11.

³⁸Prin încercările noastre, ca printr'un telescop, avem să ne uităm la moștenirea lăsată nouă după ce vom fi arătat vrednicia. „Binecuvântat este Dumnezeu și al Domnului nostru Isus Christos Tată, care după mare mila sa ne născu iarăși spre nădejde vie prin învierea lui Isus Christos dintre morți, spre moștenire neperitoare și fără pată și nevestezită, păstrată în ceruri pentru noi, care suntem în puterea lui Dumnezeu păziți spre mântuire, gata ca să fie descoperită în timpul d'apoi. De care vă veseliți, deși puțin timp acum, dacă se cuvine, sunteți întristați în felurite ispite. Pentruca a credinței voastre lămurire mai prețioasă decât a aurului peritor, lămurit însă prin foc, să fie aflată spre laudă și mărire și cinste la descoperirea lui Isus Christos; pe care deși nu l-ati văzut îl iubiți, în care deși nu-l vedeți acum, dar crezând, vă veseliți cu bucurie de nespus și mărită”. (I Petru 1:3-8) „Căci socotesc că suferințele timpului de acum nu sunt de același pret față de mărirea ce are să fie descoperită pentru noi.”—Romani 8:18.

IUBIREA PIATRA DE SUS A CARACTERULLI

³⁹**Iubirea:** Ceeace pentru o piramidă e piatra de sus, aceeaș este iubirea pentru un caracte-

ter pe care Iehova l-a acceptat deplin. Nici o piramidă nu e deplină dacă n'are vârful; tot astfel nici caracterul nu poate fi asemănător lui Christos, fără iubire.

⁴⁰„Ce este iubirea? Ea e foarte greu de definit; pentrucă operațiunile ei sunt foarte deosebite, iar lipsa ei afectează întreaga lume. Uneori o definiție negativă ne dă sensul ei mult mai clar. Reamintim definiția sării, spusă de un băiat de școală. El neștiind da o definiție prin care să o descrie, a spus peste un moment: „Ea e aceea care face cartofii să fie așa de ciudați la gust, când ea lipsește din ei.” Tot astfel putem și noi zice: Iubirea e aceea, care atunci când lipsește, face lumea așa de plină de neacasuri. De tot alta ar fi lumea aceasta, dacă în locul urii ar fi cultivat iubirea.

⁴¹Uneori compozitorul muzical voinde să introducă un ton armonic, special, pune înainte de acela o distanță, pentru ca prin contrast să accentueze și mai mult armonia. Noi putem fi sigari, că lumea se va bucura cu atât mai mult de armonia iubirii, cu cât timp de 6000 de ani a fost ținută de ură în dezacord. Contrastul dintre împărăția iubirii a lui Christos și a Bisericii și dintre împărăția lui Satana, va intensifica aprecierea tuturor creaturilor inteligente ale lui Iehova, cari au primit căile lui. Astfel mânia inamicilor lui va face la urmă, ca mărirea lui Christos să pară și mai luminoasă.

⁴²Apostolul descrie iubirea într'un întreg capitol (1 Corinteni 13). Dacă vorbesc în limbile oamenilor și ale ingerilor iar iubire nu am, m'am făcut aramă sunătoare sau cimbal șgomotos. Și dacă am profetie și știu tainele toate și tot înțelesul lor adânc, și dacă am toată credința încât să strămut munți, iar iubire nu am, nimic nu sunt. Și dacă voiu fi dat de mâncare săracilor toată averea mea, și dacă voiu fi dat corpul meu ca să fie ars, iar iubire nu am, nimic nu folosește. Iubirea este îndelung răbdătoare, iubirea este plină de bunătăți, iubirea nu rămânește, nu este lăudăroasă, nu se îngâmfă.—1 Corinteni 13:1-4.

⁴³El ne dă după aceasta o definiție negativă: Iubirea nu invidiază; Iubirea nu se mândrește; ea nu se umflă în penec; ea nu face lucruri neplăcute; ea nu umblă după ceace nu este al ei; ea nu se mânia; ea nu face imputări; ea nu se bucură de nedreptate; dimpotrivă, ea se bucură de adevăr, netezește toate, crede toate, sperează toate, suportă toate—toate cele despre cari Scripturile spun că sunt necesare fiilor lui Dumnezeu. Iubirea nu greșeste nicicând.—Apoi urmează explicația, că toate darurile vor trece, deoarece ele aparțin epocii copilăriei spirituale a Bisericii. Mai târziu cele copilărești vor fi date la o parte, atunci când Biserica va fi produs unele fructe ale spiri-

tului, și când nu va mai avea nevoie de daruri.

44. „Orice coardă de viță în mine nefăcând rod (Tatăl) o desființează și pe oricare, care face rod, o curăță ca să facă mai mult rod.” (Ioan 15:2) Noi putem fi primiți ca niște rumuri, inoculați în vie, vom fi făcut frunze (cari sunt semne că altoiul a fost bun), vom fi înflorit (vom făgădui fructe) și chiar vom desvolta rod; dar aceasta nu va fi considerat ca o rodie. Trebuie să producem fructe coapte; ele trebuie să se coacă și să devină gustoase, altfel vom fi tăiați și aruncat din vie. (1 Cor. 9:27) Cât de atent deci trebuie să ne examinăm, spre a ne păstra în iubirea lui Dumnezeu, și să cultivăm toate fructele spiritului. Să nu ne descurajăm, dacă unele din fructele noastre sunt încă acre; căci așa sunt toate fructele înainte de a se coace deplin. Oare am veghiat noi asupra fiecărei experiențe, ca să vedem dacă învățăm din ea cece trebuie spre a ne deprinde? Am dorit noi oare cu seriozitate și ne-am dat oare toată silința, spre a ne asigura chemarea și alegerea noastră? Dacă vom face aceasta, nu vom greși; pentrucă atunci vom avea o intrare măreată în împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos.

ÎNTREBĂRI BEREANE

În ce chip a aflat Isus că are de făcut ceva special? § 1.

Ce influență a avut spiritul asupra lui Isus la botez? § 2.

Pe ce a făcut Isus minunile? § 3.

Pe ce a trebuit o manifestare exterioară a spiritului la Resaliu? § 4.

În ce chip a lucrat spiritul asupra Apostolilor? § 5.

Observat-au Apostolii o schimbare de caracter momentana? Câte daruri ale spiritului sunt? § 6.

La cine apelează darurile spiritului? Cum se deosebeste intelepciunea de știință? § 7.

Cuți sunt operațiunile celorlalte daruri? §§ 8, 9.

Cu ce a mângâiat Dumnezeu pe învățăceii de odinioară, în locul avantajilor de cari ne bucurăm noi astăzi? § 10.

Cuți sunt avantajile ce le adunăm spre a învăța Biblia? § 11.

Pe ce sunt mai importante fructele spiritului, decât darurile? §§ 12-14, 19.

Cuți sunt fructele spiritului? §§ 15, 16.

Care e sensul înfrânării poftelor? §§ 17, 18.

Ce implică blândetea? Cum se arată ea? §§ 20-22.

Ce se poate zice despre credință? §§ 23-26.

Ce deosebire putem face între bunătate și între facece de bine? §§ 27, 28.

Cuți sunt calitățile bune ale îndelungei răbdări? §§ 29-31.

Cuți sunt avantajile celor cari au pace? § 32.

Cum încheie să privim încercările noastre, ca să ne bucurăm de ele? § 38.

Care calitate a caracterului corespunde pietrei din vârful piramidei? E ușor de definit iubirea? Cum putem avea o privire pozitivă a caracterului iubirii? §§ 39-43.

Pe ce e cu putință sumarea caracterului desăvârșit în cuvântul atotcuprinzător: iubire? § 44.

Watch Tower, 15 Iunie 1924.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 2 IULIE

„Domnul mă va scăpa și mă va mântui mulțându-mă în împărăția lui.”—2 Timotei 4:18.

ACESTE cuvinte exprimă o încredere statornică în Dumnezeu. Ele au isvorât în mod spontan din inima omuia care și-a luptat calea până la biruință, și care aștepta timpul Domnului când el să fie mântuit de toți neamicii lui și să intre biruitor în împărăție. Venerabilul și credinciosul apostol al lui Isus Christos a făcut drumul aspru și îngust și s'a desvoltat puternic în Domnul și în tăria puterii lui.

Sf. Pavel era un om cu slăbiciuni ca și ceilalți oameni. El s'a luptat împotriva imperfecțiunilor lui și a câștigat biruință. El n'a fost un om de rând. Cu trecere bună, educație și influență, un om de afaceri în lume, el ar fi putut mânui putere mare printre oamenii săi. Din punctul de vedere omenesc el ar fi putut ajunge la mare onoare. Toate aceste influențe seducătoare le-a respins și le-a socotit ca nimic, ca să poată d-bândi pe Christos și să poată avea parte la înviere și de împărăția lui.

Din pricina credinței și devoțiunii lui către Domnul, Sf. Pavel a fost jefuit de toți prietenii pământești; iar inima lui fu sfâșiată din pricina neînțelegerii, reprezentățiunii false și prigonirii din partea rudelor sale pământești. Printre toate

aceste tribulațiuni, prejudecări și persecuțiuni credința lui în Dumnezeu și în Domnul Isus Christos nu s'a clătînat. El a ținut totdeauna înaintea ochilor săi binecuvântările și gloriile împărăției lui Dumnezeu; marile foloase ce le va aduce semenilor săi. Dorința și rugăciunea inimii sale către Dumnezeu era ca compatrioții săi, oamenii de rasa lui, și alții, să fie mântuiți. El a știut că împărăția va aduce mântuire.

Timotei era discipolul lui iubit. Sf. Pavel știa că în curând avea să-l lase și de aceea a scris astfel: „Tu însă fi treaz în toate, suferă răul, fă lucru de evanghelist, adeverește-ți cu desăvârșire slujba. Pentrucă acum am să-mi vărs sângele și timpul de spărtirii mele este aproape. Luptă bună m'am luptat, drumul l-am făcut, credința am păzit; în sfârșit îmi este păstrată a îndreptății cunună, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, dreptul judecător, dar nu numai mie, ci și tuturor celor cari au iubit arătarea lui.”—2 Tim. 4:5.

Ce asemănare între aceasta și expresia tuturor creștinilor de azi, cari luptă cu vitejie pentru dreptate! Am ajuns la zilele din urmă, cum a spus Sf. Pavel în contextul nostru. E în ad-văr un timp periculos probabil că cel mai critic timp din toate timpurile, timpul când oamenii sunt iubitori de sine; altfel spus, când egoismul e înălțat și iubirea e în scădere.

Creștinul în mod necesar are încercări similare cu acele cari năcăjesc lumea. (1 Cor. 10:13) Singura deosebire e că creștinul e prevăzut cu o cale de scăpare. El găsește necesar, să țină un război viguros împotriva egoismului lui însuși și împotriva pornirilor sale decăzute. El află necesar să lupte împotriva influenței nelegiuite a lumii. El e înțeles greșit de prietenii lui și cu vecința reprezentat fals de inamicii lui. Răutatea altora e o probă însemnată a pacienței sale. El găsește încercări acasă, tribulațiune în adunări, persecuție dela unii cari gândeste că-i sunt prieteni și dela toată lumea. Uneori se găsește stând în aparență singur, toți l-au părăsit, afară de Domnul. El trebuie să lupte înainte. Și totuși nu poate fiecare creștin, care luptă astfel, a zice cum a zis Sf. Pavel: „Lupta bună m'am luptat, drumul l-am făcut credința am păzit“.

Dacă încă luptă neîncetat pe partea dreptății poate fi sigur că e o luptă bună. Nu poate fiecare zice: „Credința am păstrat“, după cum a zis Sf. Pavel? Dacă ești încă credincios și loial Domnului, Cuvântului lui și fraților lui, desigur că ai păstrat credința. Și atunci nu poate fiecare, cu aceeași siguranță, spune: „Mă așteaptă a îndreptării coroană“?

Domnul e credincios părții sale din contract și dacă noi iubim prezența și împărăția atunci e sigur că ne așteaptă un loc în împărăția lui. Prin credință și dovezi vădite Creștinul poate spune acum că s'a apropiat împărăția și că biserica luptătoare e în perioada din urmă a luptei. El aude cuvântul Căpitanului Mântuirii noastre sunând în urechile lui: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“.—Apocalips 2:10.

Fiind așa, aceia cari fiind înconjurați de toate părțile de lucruri rele și influențe rele pot să zică după cum Sf. Pavel a zis: „Domnul mă va scăpa de tot lucrul rău, și mă va mântui în împărăția lui cerească. Lui fie mărire în vecii vecilor.“

TEXTUL PENTRU 9 IULIE

„Să mulțumim, prin care mulțumire să slujim lui Dumnezeu.“—Evrei 12:28.

ÎN context Sf. Pavel schițează o comparație între condițiunile la inaugurarea legământului legii dela Muntele Sinai și între noul legământ la timpul stabilirii împărăției. Legământul legii a fost o nereușită din cauza imperfecțiunilor omului. Guvernământul israeliților, singurul pe care Dumnezeu la recunoscut, a fost de asemenea o nereușită din pricina neputinței omului să-i îndeplinească dreptele și potrivitele cerințe. Toate alte încercări au avut aceeași soartă. Ceea ce a ocupat mai mult decât orice mintea tuturor oamenilor de bine din toate veacurile a fost și încă este o stăpânire dreaptă și stabilă care să aducă dorințele inimii lor, adică viață, libertate și fericire. Toate aceste dorințe, sub deplină și completă satisfacție a omului, vor fi mulțumite de împărăția lui Dumnezeu.

Sf. Pavel, adresându-se în mod special creștinilor pe pământ la timpul inaugurării acestei

împărății fericite care arc să fie primită și moștenită de toți sfinții biruitori, a scris pentru încurajarea și întărirea lor aceste cuvinte: „Pentru aceea, fiindcă primim împărăție neclintită, mulțumim prin care mulțumim să slujim lui Dumnezeu cu bună plăcere, cu luare aminte și sfială“.

Noi înțelegem pe apostol că având deplină încredere că Dumnezeu cerului acuma aduce în putere de mult promisa împărăție a dreptății care nu va fi nicicând clătită și care va rămânea pentru totdeauna și va binecuvânta pe oameni, și văzând că e privilegiul nostru să știm acest fapt și să fim numărați printre membrii acelei împărății, noi ar trebui să lăsăm această influență divină și binecuvântată să ne îndrepte viața și purtarea ca să putem, din plină recunoștință a inimii și minții și cu bucurie nespūsă, să servim pe Domnul.

Să servești Domnului cu bună plăcere va însemna că noi să veghem cu toată silința toate prilejurile să facem ca domnul ne-ar voi ca noi să facem acuma. Văzând și prețuind noi, la timpul acesta, porunca Domnului în înțelesul ca să vestim evanghelia împărăției, fiecare din urmașii lui care e tare în credință și care din inimă iubeste pe Dumnezeu în mod suprem, va fi mișcat de zelul deosebit casei Domnului spre a vesti vestea că s'a apropiat Impărăția Ceriului.

În context Sf. Pavel accentuiază cu tărie faptul că biserica se apropie de adunarea generală a întâilor născuți și de Isus mijlocitorul noului legământ și atunci adaugă: „Luați seama să nu părăsiți (refuzați) pe cel care vă vorbește“. Aceste vorbe ale Apostolului par a fi un îndemn puternic către toți aceia cari s'au înscris sub drapelul Impăratului, să pună toată sfortărea posibilă ca să fie niște adevărați și credincioși martori ai împărăției. Ar părea că aceasta e singurul fel de serviciu care e bineplăcut lui Dumnezeu, adică un serviciu care e adus din iubire, o devoțiune desinteresată cauzei lui.

Să ai aprobarea Domnului acuma înseamnă că noi vom avea o răsplată și mai mare mai târziu. Acesta e timpul când marele Impărat să răfuește cu servitorii lui; și acelor cari servesc și au servit în mod plăcut, el le zice: „Bine slugă bună și credincioasă, ai fost credincios în cele puține, peste multe te voi pune: intră întru bucuria Domnului tău“.—Mateiu 25:21.

Aceasta explică de ce Creștinul acum e așa vesel în serviciul Impăratului,

TEXTELE PENTRU 16 IULIE

„Binecuvintează suflete al meu pe Domnul și nu uita toate binefacerile lui“.—Psalm 103:2.

GRATITUDINEA înseamnă iubirea plină de bunătate, deșteptată în inima aceluia care a primit dela altul o favoare sau o binefacere. Ea înseamnă recunoștința inimii. A fi recunoscător Domnului înseamnă al adora cu reverență, și a fi mișcat a face aceasta în urma marelui bunătăți și sfințenii. Gratitudinea este o parte a caracterului omului, care-l face tovarăș cu Dumnezeu și face cu pu-

tință unirea cu el. Dacă bunătatea lui Dumnezeu nu poate deștepta un sentiment de apreciere recunoscătoare a Creatorului, atunci creatura aceea trebuie să fie foarte rea. Lui Dumnezeu îi place inima recunoscătoare și-i place expresiunea acestei stări sufletești.

Numele de David înscamnă cel iubit. David a fost simbolul omului iubit de Dumnezeu, simbolul lui Christos. Fără îndoială, David a avut și a arătat multă recunoștință pentru binefacerile primite în mâinile lui Dumnezeu. Dar sunt și mai multe motivele pentru cari cei tipificați David, trebuie să poarte în inima lor recunoștință. Recunoștința trebuie să preceadă expresiunea perfectă a negoismului.

Noi, de câteva săptămâni studiem textele care se referă la marea împărăție a Dumnezeului nostru. Am învățat, cum în bunătatea sa iubitoare ne-a făgăduit aceea împărăție, a pus în fruntea ei pe Fiul său iubit, a invitat omenirea să-și sacrifice speranțele pământești și prospectele și să împartă cu Domnul guvernământul acela minunat și ideal. E propiu acum, să studiem un text care ne amintește de privilegiile împărăției față de Dumnezeu, marele dătător al tuturor darurilor bune și perfecte.

Amintiți-vă cum ne-a făcut Creatorul nostru iubitor din lutul noroios, cum ne-a arătat expresiunea negoismului său, perfectă și minunată, dând pe însuși Fiul său iubit pentru mântuirea noastră, ca să ne putem bucura de bucuriile vieții; cum ne-a răscumpărat, ca să putem deveni parte a trupului de jertfă al lui Christos; cum ne-a ales și ne-a dăruit spiritul sfânt, chemându-ne la locașul cel ceresc; cum ne-a luminat mințile ca să putem vedea și aprecia într'un oarecare grad, minunile și frumusețile creațiunii sale; ce purtare de grijă a avut pentru omenire și în special pentru familia sa cerească, din care noi suntem privilegiați a face parte.

Amintiți-vă, cum ni-a îngăduit Dumnezeu în această lume rece și rea, să avem tovărășia lui dulce, și să ne bucurăm de prilejul de a vesti bunătatea lui; cum a fost Domnul pentru noi o stâncă, o fortăreață, un apărător al nostru puternic, scutul nostru, puterea care ne-a salvat, și turnul nostru înalt, atunci când am fost apăsați de cei răi, cari sub influența Satanei ne-au persecutat, ne-au întristat inima și au căutat și căută să ne înghită, atunci Domnul nostru fu pentru noi stâncă, loc de apărare, și puternicul nostru upărător, scutul și pavăza și turnul nostru înalt.

O, bunătate neînsemnată a lui Dumnezeu! Ce fericit privilegiu, să te deștepti dimineața, să primești lumina și să te sărute soarele noiei zile. să sorbi parfumul dulce al florilor, să privești minunile creațiunii pământești a lui Dumnezeu și apoi să ai fericita asigurare, că ai iubirea lui Dumnezeu, și că odihnești în siguranță în brațele lui Isus! Ce potrivit e deci când ne deșteptăm dimineața sentimentele inimei să ne fie: Binecuvintează suflete al meu pe Domnul, și nu uita

toate binefacerile lui". Domnul a știut, că noi nu ne vom putea aminti de toate; el n'a voit să le uităm toate. E privilegiul nostru fericit, zilnic de a ne reaminti de binefacerile sale față de noi.

Noi suntem într'o călătorie repede spre casa noastră. Peste puțin omul nostru se va sfârși, și apoi prin grația lui, vom sălăslui de veci în casa lui, vom privi fața domnului și vom învăța despre el și despre nemărginita lui bogăție și putere. Atunci, în epocile cari vor veni, vom putea spune plini de recunoștință uitându-ne înapoi la drumul pe care ne-a călăuzit: „Binecuvintează suflete al meu pe Domnul, și nu uita toate binefacerile lui“.

Iubiților când vedem că suntem acum pe calea de a dobândi împărăția cea veșnică, și că de vom fi supuși, vom moștenii în ceruri casa eternă care nu e făcută de mâni, să servim zilnic, recunoscători lui Dumnezeu cu reverință și cu frica lui Dumnezeu. Să căutăm mereu a arăta, că iubirea noastră e perfectă, exprimându-ne lipsa de egoism, trăind în iubire, trăind în Dumnezeu și vestind statornic și fără frică împărăția cerurilor care este aci.

TEXTUL PENTRU 23 IULIE

„Iehova a ales Sionul de scaun al său“.— Psalm 132:13.

TEXTUL pentru săptămâna aceasta e luat din numirile gradelor. Imnurile sau psalmii aceștia ai gradelor, nu se referă numai la biserică, ci se pare că se aplică special la ziua celei de a doua prezență a Domnului, când va aduna la sine pe sfinții cari au făcut legământ de sacrificiu cu Iehova.

Sionul așa cum îl înțelegem noi, este un nume ce se referă la organizația lui Dumnezeu, organizație care are scopul de a duce la îndeplinire diferitele proiecte din planul divin. Christos este Regele sau Capul Sionului. David a fost tipul lui Christos, deci un tip al Capului Sionului. Acest Psalm sau Imn este al lui David.

Multe veacuri a domnit un domnitor invizibil, cel rău, cunoscut ca șef al cerurilor invizibile, rele. În aceeaș perioadă de timp a existat o stare de lucruri vizibilă, și ea rea, numită „ordinea veche“. Scripturile dovedesc îndeajuns, că Iehova intenționează să înlocuiască această organizație rea cu organizațiunea sa.

Organizațiunea lui Iehova se numește Sion. Acei cari alcătuiesc Sionul, au fost apărătorii mesagiului și la timpul său el se va folosi de organizațiunea sa ca să întemeieze și pe pământ ordinea sa dreaptă. El spune prin profetul său: „Am pus și cuvintele mele în gura ta, și te-am acoperit cu umbra mâinei mele, ca să plantez cerul, și să întemeiez pământul, și să zic către poporul Sionului: „Tu ești poporul meu!—Isaia 51:16.

Ca Iehova să dorească un lucru, înseamnă că la timpul său lucrul acela să existe. Textul spune apoi că Iehova a dorit ca Sionul să-i fie scaun, ceea ce înseamnă sediul Guvernului său, locul permanent de operație. Astfel în cuvinte profe-

tice, profetul Domnului spune, că scaunul guvernului lui Dumnezeu care va stabili ordinea pe pământ, și va aduna toate din cer și de pe pământ sub cârma sa, este Sionul.

Biserica este acum tocmai la sfârșitul experienței sale pământești. Ea nu se mai îndoieste acum la scopurile ce le are Domnul față de creaturile sale. Ea are azi mărturia pozitivă, că Iehova a așezat pe sfântul și iubitul său Fiu, în Sion, ca cap al tuturor, și că acei cari vor fi credincioși până la capăt și vor învinge, vor sta cu el pe tron. O asemenea minunată manifestare a iubirii lui Dumnezeu față de creaturi, trebuie să stârneasă în ele cea mai profundă recunoștință și să le facă și mai asemănătoare Domnului, adecă mai perfecte în iubire. Această iubire perfectă va face pe toți să-și dea cea mai bună silință spre a plăcea Domnului, spre a birui și a sta victorioși împreună cu Isus pe Muntele Sionului, unde să rămână veșnic privind fața lui Iehova, văzând zâmbetul aprobării lui și primind din fântâna fără fund a cunoștinței și înțelepciunii eterne.

TEXTUL PENTRU 30 IULIE

„Din Sion, desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește”.
—Psalm 50:2.

I SUS ca cap al Sionului, a spus fiind pe pământ: „Eu sunt lumina lumii”. (Ioan 8:12) De-ase-menea: „Cât sunt în lume lumina lumii sunt”. (Ioan 9:5) El a arătat că vor veni alții în lumină, spunând: „Eu am venit ca lumină în lume, pentru ca oricine care crede în mine să nu rămână în întuneric”. (Ioan 12:46) Acei cari l-au primit pe Domnul cari i-s'au consacrat, au fost îndreptați și au fost aleși de Spiritul sfânt, și vor deveni și ei lumini în lume.—Matei 5:14.

Aceleaș clase i-s'a scris de către Sf. Pavel: „Căci altădată erați întuneric, acum însă lumină în Domnul; umblați ca copiii ai luminei”. (Efeseni 5:8) Isus a fost manifestarea lui Dumnezeu în carne. El a reflectat spiritul lui Iehova și de aceea a strălucit prin el Iehova.

Acei însă, cari au primit spiritul lumii, nu au considerat ca lumini pe membrii Sionului. Din-potrivă, creștinii au fost negri în ochi multora ca aceștia.

Când Isus, marea Lumină, umbla pe pământ el a fost desprețuit și urât și tratat rău de elementele eclesiastice de atunci, ajutate și atâte de elementele politice și comerciale. Aceștia l-au acuzat de toate crimele câte se șiau. Sub pretextul că ar ajuta opera lui Iehova, totuși fără cea mai mică senza, ei l-au defaimat, l-au lovit, persecutat și omorât pe cel desăvârșit.

Isus a fost pe pământ la sfârșitul epocii jido-

vești. Atunci a fost perioada intercalată între epoca jidovească și cea evanghelică. Biserica, la sfârșitul epocii evanghelice, este în aceeaș condiție care a existat la sfârșitul epocii jidovești. Astăzi așa zisa creștinătate, care are spiritul lumii, desprețește, urște și persecută pe nedrept pe adevărații urmași ai Domnului. Este tocmai cum s'a prezis. În loc ca acești creștini să fie recunoscuți ca lumini în lume, creștinătatea nominală îi privește ca întuneric. Domnul a preștiut și a prezis că acesta va fi cazul.

În cei 15 Psalmi cari marchează gradele dezvoltării bisericii în timpul prezenței Domnului, întâiul Psalm 120, arată pe adevărații creștini în Babilon, la începutul perioadei secerșului, într'o stare de mizerie. Cei credincioși sunt urțiți de către cei cari își zic credincioși: de aceea adevărații sfinți sunt înfățișați ca unii cari zic: „Vai mie, că nimernicesc în Meșec, că locuiesc în corturile Kedarului! Mult foarte locuit-a sufletul meu cu cel ce urește pacea. Pace iubesc; dară când de ea vorbește, ei se gătesc la rebel”. (Psalm 120:5-7) Astfel sunt descriși aceștia în ochii celor cari numai ei își zic creștini.

Kedar a fost un fiu al lui Ișmael și din el au coborât Beduinii. Aceștia trăiesc în corturi făcute de păr de cămilă neagră. Adăose la culoarea neagră a părului, la grăsimă și murdăria prevalente totdeauna la Beduini, corturile acestea sunt negre ca noaptea. Ele ilustrează cum au văzut așa zișii creștini pe adevărații urmași ai lui Christos. Cei din Sion au fost urțiți și persecutați. Ei cântau pacea, în timp ce ceilalți umblau după război. Ei au fost lumini adevărate, luminând în întuneric, dar ei n'au fost recunoscuți ca atare de către cei cu spiritul lumii.

Isus adresându-se celor din calea cea strămtă, cari privesc la timpul cei fericiți, a spus: „Atunci dreptii vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”. (Matei 13:43) Iehova a spus de asemenea prin profetul său: „Și înțelepții vor străluci ca strălucirea boltei cerești, și cei ce au întors pe mulți la dreptate, ca stele în etern și perpetuu”.—Daniel 12:3.

Cuvintele acestea de încurajare s'au scris de mult pentru încurajarea acelor cari privesc acum la casa mării lor. Asemenea cuvinte de încurajare dau tărie, și sprijin călătorilor obosiți, și le dublează energia pentru a înainta spunând: „Împărăția cerurilor este aici”. În fața lor este lumina unei zile noi; și în curând ei vor străluci din Sion împreună cu Domnul lor, reflectând mărirea și frumusețea lui Iehova! În cursul Mileniului se va zice: „Din Sion, desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește”.

Watch Tower, 1 și 15 Iulie 1934.

STUDIU DIN VOLUMUL III.
CAPITOLUL VI.—LUCRUL SECERIȘULUI
[CONTINUARE DIN NUMĂRUL 6]

Lăsarea acestei nopți evident va împiedeca orice muncă mai departe în lățirea adevărului, care fiind rău înțeles de către public, va fi invinuit ca cauzatorul anarhiei și confuziei ce va fi atunci pe pământ, în loc de a fi văzut în adevărata lui lumină, adică descoperind scopul divin în privința viitoarei strămtorări asupra lumii și cauzele adevărate ale acesteia. Nu trebuie să ne așteptăm că venirea nopții și închiderea ușei se va întâmpla într'un moment, ci tocmai din potrivă va fi o împedecare treptată și încheiere a muncii secerșului.

²Prezcutul este timpul pentru sigilarea pe frunțile lor a servitorilor lui Dumnezeu, înainte de ce isbu-neste ciclul strămtora ei (Apor. 7:2,3) și toata fecioara înțeleaptă trebuie să apereze privilegiile prezente, atât pentru sigilarea intelectuală proprie cu adevărul de față, cât și să muncească pentru sigilarea altora din clasa graului pentru a-i strânge în gâră siguranței Domnului, înainte de a veni noaptea și usa ocaziunii pentru astfel de muncă să se închidă.

³Că prezentul este numai o perioadă scurtă a favoarei și ocaziunii deosebite este învederat prin faptul că trăim către sfârșitul periodului de secerș, când secerătorii vor fi matori oculari ai sfârșirii domniei răului și a introducerii măreței zi milenială; iar în periodul acesta a se aibă loc și noaptea celei mai mari strămtorări a lumii. Intunecimea mare care va preceda ziua cea măreață se lasă tot mai în jos: „Vine dimineața, dar întunecoasă ca noaptea”—un timp de strămtorare cum n'a fost de când stă popor pe pământ.

⁴Să observăm aceea, că atunci, când noaptea aceasta vine, când secerătorii trebuie să înceteze munca lor, va dovedi că acest lucru final este terminat; că numărul ales al Miresei lui Christos a fost „sigilat” și adunat într'o stare de deosebire de lume și de cei lumești—intr'o stare a grănarului marelui secerător. (Matei 13:3) Dar Dumnezeu nu va îngădui nici o împrejurare să se oprească lucrul său înainte de a se fi terminat. Când însă el se va termina toți adevărații și credincioșii servitori a lui Dumnezeu vor fi fost sigilați pe frunțile lor; iar lucrul vârstei evanghelice va fi sfârșit și nimeni nu va mai putea intra în acel lucru ca să secere bogata lui răsplătire prezisă în „marile și prețioasele promisiuni” ale comostenirei cu Christos, pe cari le seceră aceia cari intră până ce usa e încă deschisă.—2 Petru 1:4.

⁵Dar n'avem să tragem din aceasta că cineva numai decât ce și-a terminat munca și s'a dovedit credincios, el va și intra în răsplata lui. Se prea poate, că unii din aceștia vor continua a rămânea mai departe în noaptea întunecată a strămtorării, deși așteptarea noastră este contrară la aceasta. „Aici este răbdarea sfinților; și aceia care țin poruncile lui Dumnezeu și suferința lui Isus”. Sfinții sunt îndemnați că după ce au îmbrăcat toată armătura lui Dumnezeu, și cu îndrăzneală

au rezistat rătăcirii prin o prezentare și apărare fără frică a adevărului, într'un timp când puternice rătăcirii se ivesc din toate părțile, că „după ce au făcut totul să stee”, îmbrăcați în toată armătura lui Dumnezeu și cu sabia spiritului în mână să fie gata pentru apărarea poziției și stării lor de veghere și stăruințe și rugăciune pentru toți sfinții. Toți vor avea nevoie de răbdare, ca după ce astfel au făcut voia lui Dumnezeu să primească făgăduința.—Apocalipsul 14:12; Efeseni 6:13; Evrei 10:36.

⁶Sfârșitul chemării înalte la comostenire cu Domnul nostru Isus în împărăția lui Dumnezeu, trebuie înțeleasă clar, nu înseamnă închiderea ușei din parabola fecioarelor. Deși „chemarea” generă la la favoarea aceasta s'a terminat în 1881, „usa” e încă deschisă. Chemarea este *invitarea generală* a lui Dumnezeu ca credincioșii îndreptați prin răsucumpătorul mare, să urmeze în urmele sale prin jertfirea de sine până la moarte, și prin aceea să dovedească că s'nt vrednici de a domni cu el în mărire. Aceasta favoare a avut un timp hotărât de început, care s'a întâmplat cu ucenicii care așteptau în sala de sus, în ziua Rusalțiilor, la 33 d. Chr. Și de-asemena are, cum am amintit, un timp hotărât când să se termine, adică Octombrie 1881.

⁷Pe de altă parte, închiderea „ușei” din parabola din Matei 25, înseamnă terminarea oricărei ocaziuni, chiar și pentru cei „chemăți”, ca după aceea să ajungă la premiul chemării înalte. Înseamnă sfârșitul oricărui prilej, a se mai dovedi de vrednic prin credință. Ori ce prilej pentru lucru va trece, în „noaptea” când nimenea nu poate lucra. (Ioan 9:4) E deci clar că usa sau prilejul intrării în felul acesta și a ne face chemarea sau alegerea noastră sigură nu se închide în mod neapărat de lipsă, când înceată chemarea de a intra, sau invitarea generală către toți credincioșii. Și până usa stă deschisă, ne arată că Orice credincios care e doritor a intra și e gata a îndeplini condițiunile, mai poate face aceasta, cu toate că „chemarea” sau invitarea generală de a intra nu se mai vestește. De fapt usa prilejului de a lucra și a jertfi încă nu e închisă, cu toate că chemarea generală a încetat dela anul 1881.

⁸Veacul evangheliei a fost timpul chemării. Mai întâi chemarea păcătoșilor spre pocăință și credință în Christos, Mântuitorul; și apoi chemarea sau invitarea acestora la privilegiul înalt al moștenirii alăturiarea cu Christos în Împărăția sa, sub condițiunea ca ei să meargă acum pe urmele sale ale jertfirii de sine, până la moarte. Aceasta e condițiunea primirei la nuntă și în onoarea lucrului din veacul viitor al Milenului. Dacă Domnul ne arată că sfârșitul veacului de față va fi un lucru de secerș, atunci aceasta arată lămurit o schimbare desăvârșită—o schimbare de la a sămăna la a secera, de la chemare la probarea celor chemați, și sfârșirea muncii începută prin chemare.

NĂVODUL ARUNCAT ÎN MARE

⁹Ca o lămurire a schimbării felului muncii la sfârșitul veacului creștinesc, dete Domnul nostru pilda despre năvodul aruncat în Mare. [Matei 13: 47-50] Impărăția cerurilor este iarăși ascemna unui năvod aruncat în Mare care a adunat tot felul de pești; care când s'a umplut, pescarii îl scot la tărâm și așezându-se aleg în vase pe cei buni iar pe cei răi îi aruncă afară. Astfel va fi la sfârșitul lumii [în seceriș—vers 39]; vor ieși Ingerii [vestitorii, slujitorii lui Dumnezeu] și vor despărți pe cei răi din mijlocul dreptilor, și îi vor arunca pe dânșii în flacăra focului [timpul de mare străm:orare]; acolo va fi plângerea și scrășnirea dinților.

¹⁰Pilda aceasta înfățișează Biserica cu numele creștină ca Impărăția lui Dumnezeu, ca prospectiva Impărăție a lui Dumnezeu—năvodul care fu aruncat în Mare [în lume] și care prinse „de tot felul” [creștini adevărați, creștini pe jumătate seduși sau induplecați și orbii, și o mulțime de măgulitori], care când este plin [în timpul lui Dumnezeu], va fi tras la tărâm. Aceasta arată că cei „de tot felul”, cari au fost adunați în Biserica nominală, nu sunt potriviți pentru împărăție, dar sunt potriviți pentru orice alta; și că la sfârșitul veacului—în timpul secerișului—prin întocmirea lui Dumnezeu, va înceta strigarea sau invitarea pentru ocuparea de locuri în împărăție. Aceasta e înfățișată prin tragerea năvodului la tărâm. Atunci se va începe o altă muncă din partea pescarilor, adică o muncă de despărțire, de alegerea felului dorit și a aruncării celorlalți, cari n'au fost vrednici de favoarea pentru care au fost chemați. „Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.”

¹¹Munca de despărțire a pildei acesteia, e aceeaș ca cea din pilda grâului și a neghinei. Aceasta din urmă ne-a învățat că avem a aștepta o sfârșire a sămănatului [a chemării] și o schimbare a lucrului din sămănat în secerat. Slujitorii Domnului, cari schimbă munca sub conducerea Sa, în amândouă pildele sunt numiți Ingeri, trimișii speciali ai lui Dumnezeu. Sunt ucenicii săi credincioși, cari umblând foarte supuși și umili aproape de Domnul și să străduiesc serios să cunoaște planul Său și a conlucra în munca sa, de aceea nu sunt lăsați în întunec în ce privește timpul și timpurile Sale. [Matei 13:11; 1 Tesaloniceni 5:4; Ieremia 8:7-12] Secerișul, și străngerea aceasta natural se referă numai la cei ce trăiesc, în timpul secerișului și nu la cei morți deja; care în ordinea cum fiecare și-a terminat mnea, a fost notat și pus să aștepte poziția ce i-se cuvine fie în turma cea mică, care va constitui Impărăția proprie, sau afară de ea.—2 Timotei 4:8.

¹²Năvodul nu a avut scopul se prindă toți peștii din Mare. Domnul nostru, pescarul cel mare, a voit să prindă numai un număr de pești de un fel deosebit, fără să ia în considerare câte alte feluri au intrat în năvod împreună cu aceștia; și îndată

ce a prins numărul întreg din felul deosebit dorit, se poruncește să se tragă năvodul la tărâm, pentru a se începe sortarea și alegerea. Și când năvodul se trage astfel la tărâm, trebuie să înțelegem că însărcinarea ce s'a dat la începutul veacului s'a terminat. Cine deci mai voește a fi un tovarăș de muncă a lui Christos, trebuie să fie cu băgare de seamă cu privire la poruncile sale și să nu-și mai treacă timpul cu pescuirea generală, ci să-și îndrepte privirea spre munca aceasta a alegerii și a străngerii. Și precum adevărul a fost mijlocul pentru chemare astfel adevărul, „adevărul prezent”, adevărul secerișului e acela ce-l folosește Domnul pentru cercetare și alegere.

¹³De aceea, când slujitorii Domnului prin cuvântul său aud vocea sa, care le spune că a sosit timpul când are să înceteze sămănatul și să se înceapă secerișul, când are să înceteze prinderea și să se înceapă alegerea, când are să înceteze chemarea și să se înceapă predica vestei secerișului căruia acum i-a sosit timpul, atunci ei, dacă sunt credincioși, vor asculta cu bucurie și veselie. Cine e instruit de Domnul cu privire la planul său al Vârstelor, și nu e în întuneric în ce privește timpul și timpurile în cari trăim, acela nu mai trebuie să meargă să samene sămănta cea bună a împărăției [chemarea la moștenire] în țarină sau în lume, ci să dea „tovarășului credinței” „hrana la timpul potrivit” și să răspândească între fii nominali ai lui Dumnezeu vestea de bucurie despre împărăția ce se apropie și despre bucuria și binecuvântarea cea mare, ce va veni în curând la tot poporul.

¹⁴Și, curios lucru, e vestea despre îndurarea iubită a lui Dumnezeu pentru restaurarea tuturor lucrurilor, prin și cu mijlocirea lui Isus Christos și a trupului Său preamărit, a Bisericii, a împărăției lui Dumnezeu [care veste ar trebui se înveselească, se înprospăteze și se unească toate inimile creștine iubitoare], care desvoltă pe clasa cea adevărată, și o aduce la unire, și o deosebeste de clasa nominală însă o cercetează și o desparte și alege din ea.

¹⁵În curând secerișul se va sfârși și atunci se vor bucura împreună sămănatul și secerătorul. Secerătorii trebuie acum să se grăbească cu lucrul și să se simtă atât de atrași de el încât să se roage mereu de stăpânul secerișului, secerătorul de căpetenie, să le trimită lucrători în secerișul său. Nu va mai trece mult timp până plugarul viitoareii vârste va veni în curând [timpul de mare străm:orare prorocit, care pregătește lumea, pentru sămănatul Mileniului] va ajunge pe secerătorul acestui timp de vindecare.—Amos 9:13.

SĂPTĂMÂNA A ȘAPTEZECEA A LUI ISRAIL UN SIMBOL AL SFÂRȘITULUI DARULUI VEACULUI CREȘTINESC

NE VOM aduce aminte, că săptămâna a 70 a a lui Israil—cei din urmă șapte ani de favoare ai săi—au fost exact mareați la începutul, mijlocul și sfârșitul lor; și noi credem că tocmai în scopul de a da celor dela sfârșitul veacului evan-

güelic de favoare date bine hotărîte, adecă Israilului spiritual. Noi am văzut, că începutul săptămânei aceleia a fost pentru Israil cel trupesc data începutului cercetării secerişului lor, în anul 29 după Christos. Aceasta a fost arătată prin botezul Domnului nostru în Iordan și recunoașterea sa ca Messia. Aici se începuse munca secerişului, a cărei paralelă e recunoașterea prezenței Domnului în anul 1874 și începutul acestui seceriş.

¹⁷Mijlocul săptămânei, anul 33, a fost data osândirii lui Israil ca a unui sistem sau ca a unei biserici naționale, și a fost arătată prin moartea Domnului nostru pe cruce și prin cuvintele rostite puțin timp înaintea morții: „Casa voastră se lasă pustie”. Și paralela cu privire la aceasta e osândirea și căderea din îndurare a sistemelor sectariene, numite Babilon, în anul 1878.

¹⁸Jumătatea din urmă a săptămânei lui Israil [3¹/₂ ani, dela 33 până la 36 după Christos] n'a fost o perioadă de favoare națională, ci numai personală. Darurile și drepturile deosebite ale seminției lui Abraam n'au mai fost dăruite ca mai înainte prin mijlocirea bisericii nominale, ci *personal*, și anume până la sfârșitul desăvârșit al celor șaptezeci de săptămâni simbolice, marginea timpului lor de îndurare—marcat prin trimiterea darului la Corneliu și la păgâni peste toți. Astfel e și în paralela de aici. Cei 3¹/₂ ani dela April 1878, când așa numitul creștinism sau „Babilon” a căzut din favoare și a fost osândit, până în Oct. 1881, când a fost sfârșitul perioadei de favoare chemării înalte a veacului evanghelic pentru credincioșii *singuratici*. Astfel cu Octombrie anul 1881 s'a sfârșit „chemarea” pentru toți (favoreea veacului evanghelic), tocmai precum data corespunzătoare, Octombrie al anului 36 după Christos, a fost punctul culminării de favoare către jidovi.

¹⁹Favoreea jidovilor consta în oferarea împărăției exclusivă lor, la chemarea filor trupești ai lui Abraam de a se folosi de favorurile și prilejurile încuviințate seminției lor. *Chemarea* aceasta, favoare sau prilej deosebit s'a sfârșit cu desăvârșire și pentru totdeauna cu sfârșitul săptămânei sale. Favoreea *evanghelică* consta în oferarea generală, (și totuși exclusivă) a împărăției tuturor celor credincioși în Christos—impăcați cu Dumnezeu—de a se folosi de prilejul oferit prin aceasta și a deveni seminția lui Abraam, care va binecuvânta lumea, primind pe Isus Christos, mântuitorul lor, în legământul jertfiei de sine, care legământ de jertfă e proba, care o va proba vrednicia fiecăruia pentru munca cea viitoare, pentru mărirea aceea. Și favoreea aceasta, „chemarea” sau invitarea aceasta e aceea, care precum am văzut, a încetat cu desăvârșire și pentru totdeauna în Octombrie 1881, punctul paralel de terminarea chemării sau favorului jidovesc.

²⁰Observă că după încetarea darului sau chemării jidovești a răsunit o altă chemare generală, care cu toate că nu i-a luat pe ei în considerare și nici favoreea lor avută, a cuprins în sine pe toți aceia dintre ei cari devenind credincioși mai

târziu deveniră vrednici se între împreună în chemarea generală spre aceeaș onoare a împărăției. Încetarea favoarei trecute a fost atât de faptică, ca și când ei ar fi fost invitați după aceea spre un dar mai mic; însă nu se poate observa atât de bine, deoarece chemarea generală evanghelică, care nu i-a eschis, a fost aceeaș chemare dar mai lărgită și mai aprofundată—care fu făcută aplicabilă la *toți credincioșii* în Christos.

²¹Încetarea favoarei sau a „chemării”, aici în anul 1881, urmează—sau mai bine zis trece peste ea—chemarea generală a lumii întregi spre binecuvântările și favorurile Mileniale sub condițiunea credinței și supunerii, nu însă a jertfiei de sine. Aceasta e însă o chemare mai de jos, un dar mai mic decât acela, care a încetat—o chemare a gusta binecuvântările împărăției, însă nu a fi o parte din clasa biruitoare a împărăției. Și *schimbarea* aceasta—încetarea aceasta a darului mai înalt și începerea darului acestuia mai mic—se va observa aici mai puțin, deoarece răsplata cea mare a împărăției și a moștenirii alături de Christos, ca părtaș al naturii dumnezeiești, s'a perdut aproape cu totul din vedere în biserica nominală. Ideea cea mai înaltă a unei răsplăți, precum s'a ținut din partea creștinilor de sute de ani, e că la învierea lor să li se dea corp desăvârșit și ca ei liberi de morburii, durere și supărare, vor gusta darul lui Dumnezeu și vor avea viață vecinică. Și părerea aceasta, cu toate că stă mult înapoia privilegiilor de sub „chemarea înaltă” a veacului evanghelic, totuși e o idee destul de bună a binecuvântării ce se va da lumii în general în decursul Mileniului—anumetuturora cari vorfi atunci supuși și vor deveni în armonie deplină cu Dumnezeu.

²²E deci tocmai astfel, că singurii cari văd lămurit deosebitele trăsături înalte și minunate ale veacului creștinesc—deci singurii cari pot vesti și explica (lămuri) *chemarea aceasta*, sunt tocmai aceia, cărora tot din cuvântul lui Dumnezeu li se arată, că timpul restrâns pentru chemarea aceasta s'a sfârșit în Octombrie 1881. Alții, când reproduc cuvintele apostolului cu privire la o „chemare înaltă a lui Dumnezeu în Christos”, explică de fapt o chemare mai de jos, care aparține veacului Milenial. Prin urmare chemarea generală a veacului acestuia, chemarea adevărată, s'a sfârșit. Nimeni n'o poate prelungi. Unii nu o pot deoarece n'o pricep și n'o pot lăsa să răsune, iar alții de oarece cred că s'a sfârșit deja.

²³Totuși, deși „chemarea” generală s'a sfârșit, „ușa” înca nu s'a închis. Sfârșitul „chemării” și închiderea „ușei” sunt deosebite și despărțite. „Ușa” e încă deschisă pentru unii, a alerga pentru prețul moștenirii împărăției alături de Christos, deși a încetat „chemarea” generală.

²⁴Deoarece Dumnezeu a orânduit dinainte un număr anume hotărît, care va forma biserica sau „trupul lui Christos” (și nu va fi nici cu unul mai mult nici mai puțin—vezi cum e învățat aceasta la 3 Moisi 21: 17-23 în mod simbolic), urmează că pentru cinstea aceasta el n'a putut *chemă* sau

invita mai mulți, decât se umple numărul dinainte hotărât. Și aceasta, așa ne învață cuvântul Său, s'a întâmplat în anul 1881. Totuși deoarece unii dintr'aceia, cari s'au ținut de chemarea generală și au făcut legământul, au lăsat a ș? ținea de legământ, întrelasă o alergare pentru a câștiga răsplata. Prin urmare, „ușa” după încetarea chemării generale, stă încă deschisă, pentru a putea intra unii în alerga ea jertfirei de sine în serviciul adevărului, cari *opri iau locul acclora*, cari în decursul cercetării hainei de nuntă a dreptății lui Christos o aruncă la o parte și a acclora, cari au făcut legământul jertfirei de sine în serviciul lui Dumnezeu, însă iubind lumea, copleșiți fiind de grijile sau plăcerile ei, nu și-au îndeplinit votul legământului lor.

²⁵Și mai departe ar trebui să observăm, că sfârșitul chemării în mare în anul 1881 oic'de-cum n'a stricat prevederile miilor cari de j. promise chemarea și au primit și jtoți sfoți ai lui Dumnezeu. Nimic din n'a mai eșit, cine a fost deja odată înălțat; dar nici nu l. seamă, că n'ar mai putea intra nimeni. A fost numai sfârșitul invitării generale a lui Dumnezeu.

²⁶Imprejurarea, că tu nu de mult ai ajuns la o cunoaștere lămurită a „găluinței” peste măsură de mare și prețioasă a lucrurilor pe cari le-a păstrat Dumnezeu pentru aceia cari îl iubesc, nu dovedeste că nu ești chemat sau primit ca alergător pentru premiul acesta, dacă tu ai înțeles cât de mare și minunat va fi el. Dar, nici unul care primește chemarea aceasta, la început nu e în stare a vedea cât e de greu și de îngust drumul acesta, nici cât e de mare la sfârșit prețul ce a se ajunge. Într'aceia constă pentru noi puterea lui Dumnezeu, care lucrează în noi și ne întărește și ne dă puterea a învinge piedecile și încercările prezente pe truca să recunoaștem făgăduințele tot mai lămurit. Incetul cu incetul ni se desvălese făgăduințele peste măsură de mari și prețioase, așa precum ne dovedim de credincioși și mergem înainte, pentru — ca prin ele — prin curajul ce ni-l inspiră să fim în stare a alerga așa, ca să câștigăm premiul. — 2 Petru 1:4.

ÎNTREBĂRI BEREANE

În ce fel trebuie să așteptăm noi lăsarea „noptei” în care nu se va mai putea lucra, deodată s'au gradat? § 1

Cum se referă Apocalipsul 7:2,3 la timpul de acum? Și cum trebuie să fie ocupate toate fecioarele înțelepte? § 2.

Ce evenimente trebuie să aibă loc înainte de a se termina pe deplin secerișul? § 3.

Ce va dovedi lăsarea noptei? § 4.

S'ar putea înțelege din cele premergătoare că îndată ce credinciosul a fost aprobat să și intre în răsplata lui? Ce însemnează „după ce ai făcut totul, să stai”? § 5.

Inseamnă sfârșitul „chemării înalte” închiderea ușei? Când s'a sfârșit chemarea generală? Ce este „chemarea”? § 6.

Ce inseamnă „închiderea ușei” din parabola din Matei 25? Ce dovezi sunt că ușa aceasta încă nu s'a închis? § 7.

Cărei trăsături sau părți ale „chemării” a fost devotată vârsta evanghelică? Ce schimbări se înțeleg prin termenul *Seceris?* § 8.

Care din parabolele Domnului ilustrează în mod deosebit schimbarea aceasta a lucrului? (Matei 13:47, 50) § 9.

Explică în deamănuntul parabola cu năvodul § 10.

Arată legătura și asemănarea între aceasta și parabola cu „grânul și neghina”. § 11.

A fost hotărât ca năvodul să prindă toți peștii din mare? Când a fost peruncit ca năvodul să fie tras la țarmure, și ce a însemnat aceasta? Care este metoda sau mijlocul chemării și a separării? § 12.

Având în vedere cele premergătoare cum trebuie să și schimbe aceia cari sunt întruai de Domnul metodele lor de serviciu? § 13.

Care este vestea ce atrage pe „grân” și alungă „neghina”? § 14.

Care va fi experiența semănătorului și secerătorului la sfârșitul secerișului? De ce are să fie grabit lucrul secerișului? (Amos 9:13) § 15.

De ce a fost săptămâna a șaptezecă de favoare către Israel mărcată atât de exact la începutul, mijlocul și încheierea ei? Ce a mărcat în secerișul jidovec anul 29 d. Chr., și ce paralelă are aceasta în secerișul de acum? Ce a mărturisit mijlocul acelei săptămâni (33 d. Chr.), și ce paralelă are aceasta? La ce a fost întrebuintată jumătatea din urmă a săptămânei tipice de favoare (36 ani și jumătate, dela 33—36 d. Chr.), și ce paralelă are în vârsta evanghelică? § 16, 17, 18.

Din ce a constat favoarea vârstelor jidovească și evanghelică? Și când s'a sfârșit fiecare din ele? § 19.

Cu ce chemare s'a terminat favoarea jidovească? De ce nu s'a putut observa din partea evreilor oprirea favorilor? § 20.

Ce urmează încetării chemării generale din 1881? Și de ce nu se observază schimbarea aceasta de către biserică nominală? § 21.

Numai cine poate vesti sau explica chemarea înaltă? Și care este poziția lor față de prelungirea chemării? § 22.

Fiindcă chemarea generală s'a terminat, s'a închis și ușa? Care este scopul că ușa mai stă deschisă și după ce chemarea s'a sfârșit? § 23.

Ce efect a avut sfârșitul chemării în anul 1881 asupra acclora cari au devenit servitorii consacrați a lui Dumnezeu? § 24.

Faptul că unii numai de curând au devenit la o cunoștință clară a mărețelor promisiuni ale lui Dumnezeu către credincioșii săi, e aceasta o dovadă că aceștia târziu veniți nu sunt printre cei chemați și primiți pentru răsplata chemării înalte? § 25.

Ce dovadă este că probarea celor chemați nu s'a terminat încă? § 26.

BIRUINȚA

Suflete fi erou,
Când păcat te-atacă,
Vrăjmașii tăi sunt foarte tari
Și-ți răpesc răsplata

Vechează, rează-te,
Lupta ta mai ține,
Treci fără teamă prin necaz,
Și cere învingere.

Multă luptă mai ai,
Nu-i timp de odihnă
Până nu primești coroana!
Deci jos să nu te pui.